

Renata in mu je ubila konja. Slučajno je ostala nepoškodovana dekla, ki je med udarom molzla kravo.

Konj prebil hlapcu lobanjo. Vinka Strmška, 28 letnega hlapca pri Sv. Miklavžu pri Mariboru, je brcnil konj v glavo in mu je prebil lobanjo. Hudo poškodovanega so oddali v mariborsko bolnišnico.

Župan rešitelj. Od Velike Nedelje poročajo: Pod Irgoličevim mlinom v Sodincih se v tolmunu kopljejo in tudi vozijo v čolnu. Med kopalci sta bila učitelj Knafelj in sin šolskega upravitelja Danilo Belšak. Podala sta se v čoln, ki se je pa v vrtincu pod mlinskim kolesom prevrnil in sta oba padla v globoki tolmun. Na vpitje gledalcev je prihitel g. župan ter lastnik mlina Fric Irgolič, ki se je pognal oblečen v vodo in je rešil najprej potapljaljočega se dečka in nato še g. učitelja, katerega je prinesel na breg v nezavestnem stanju in so ga obudili z umetnim dihanjem.

V gozdu ga zadela smrtna nesreča. Na Vranskem so štirje podirali v gozdu buke. Matevž Lesar in Franc Karo sta izpodsekala bukev, ki pa v zadnjem trenutku ni padla na stran, kamor ji je bilo namenjeno s sekuro, ampak v nasprotno stran, kjer je obsekaval podrti drevesa 71 letni Janez Šalomon. Staremu možu so sicer zaklicali, naj se umakne nevarnosti, a ga je bukev le toliko poškodovala pri padcu na glavi, da je vsled starosti kmalu podlegel poškodbi. Smrtno ponesrečeni je bil vrh krščanski mož, povsod priljubljen in stric g. Antona Karo, spirituala v mariborskem bogoslovju.

Dva hudo poškodovana prepeljana v ljubljansko bolnišnico. V Bodalah na Stari Loki je bil na žagi zaposlen kurjač Janez Hafner. Pri natikanju jermena na parni stroj ga je zgrabilo jermenje in kolesje mu je odtrgalo levo nogo pod kolonom. — V Bonačevi tovarni na Količevem pri Domžalah je strl stroj desno roko 22 letnemu delavcu Ferdinandu Umer. Oba hudo poškodovana so oddali v ljubljansko bolnišnico.

Otrok smrtno ponesrečil pri nabiranju jagod. V požiralnik Jačko pri Logatcu je padla pri nabiranju jagod in utonila osemletna Bernardka Žust.

Skrivajte vžigalice pred otroci! Iz male vasice Jarše pri Št. Lambertu nad Litijo so bili Borišekovi zaposleni s spravljanjem sena in doma sta ostala šestletni Ivan in triletna Dragica. Otroka sta začela stikati po kuhinji, kjer sta našla na omari škatljico z vžigalicami. Z najdenimi vžigalicami sta se podala na škedenj in pričela prižigati. Goreča vžigalica je padla v kup sena, v katerem sta sedela. Krma se je vnela, otroka sta se prestrašila in stekla na drugi konec škedenja. Ogenj je z bliskavico zajel vsa sosedna Boriškova poslopja. Kljub vnetemu gašenju domačih vaščanov in gasilcev iz Št. Lamberta je Boriškova domačija pogorela in so v po-

Vsi na tabor fantov in mož v Celju od 27. do 29. junija 1937!

slednjem trenutku rešili preplašenega fantka in deklico, ki sta povzročila ogenj iz otroške neprevidnosti. Borišek ima škode 10.000 Din, zavarovalnina znaša samo polovico. Ko je bilo pri Borišku že davno vse pogašeno in je za nesrečo minula noč, je drugi dan vetrovno vreme razpihalo na pogorišču tlečo žerjavico, iskro je odnesel veter v slamnato streho Groboljškove domačije, ki je tudi pogorela, dasiravno so jo reševali domačini in šentlamberški gasilci. Ta požarni slučaj nam zopet kaže, kako bi morali kmečki starši skrbno zaklepati vžigalice pred malo deco.

Razne požarne nesreče. V Logatcu je uničil ogenj leseno barako lesnemu trgovcu Bertu Vouku. V baraki je stanovala uboga vdova, kateri je uničeno vse. Vzrok požara je slab dimnik. — V Gabrovniku

CROATIA BATERIJE

so najcenejše in najboljše!

pri Slov. Konjicah je zgorela v noči gospodarju Grenkušu hiša. Sumljo, da gre v tem slučaju za nepojasnjen požig. — Nočni požar je vpepelil na levem bregu Dravinje onkraj trga Konjice domačijo sestree poslanca Karla Gajšeka. Zavarovalnina ne znaša niti polovico. —

Razne novice.

Svinjarija. Bralce prosimo oproščenja radi izraza, ki smo ga zapisali. Ne najdemo pa pravilnejšega, da bi izrazili stvar, ki za njo gre. Mariborski »Večernik« namreč objavlja podlistek (»Sodoma in Gomora«), ki zasluži v polnem obsegu takšno oceno. Pisan je namreč v tako ordinarno-klafarskem slogu, da najde domačinsko pravico jedva v beznicah najnižje vrste. Za klafanje in svinjarjenje ni potrebna duhovitost. JNSarski inteligenti morajo biti zelo ubogi v duhu, ako se pri ustvarjanju svojih »umotvorov« ne morejo dvigniti nad kulturno raven gotovih živali, ki rijejo s svojim rilcem po blatu ter se tem boljše počutijo, čim bolj smrdi. Takšen rilec ne more tudi pri redovniku in redovnici najti drugega kot to, kar smrdi. Čudimo se, da se med čitateljstvom ne vzbudi odpor proti takšnemu »kulturnemu« svinjarjenju. Žal nam je mladine, ki mora ob takšnem čitvu moralno propasti.

Zmagovita pot. »Kmetški list«, glasilo podeželskih gosposkih JNSarjev, označuje pot Pere Živkoviča skozi Slovenijo kot »zmagovito«. O kakovosti te »zmagovitosti« spričuje dejstvo, da je gospod Pero

Olimpijske igre brez žensk?

Kakor poročajo iz Berlina, se je v krogih mednarodnega olimpijskega odbora pojavilo gibanje, ki gre za tem, da bi se ženske izločile iz programa olimpijskih tekem. Za to se navaja več vzrokov, med drugim tudi zadržanje raznih tekmovalk pri olimpijskih tekmah in pa dejstvo, da tudi k antičnim igram niso bile pripuščene ženske.

Žreb odločil o dediščini

Lansko leto je umrl na Madjarskem baron Rudolf Schossberger, ki je zapustil med drugim 7000 oraloval veliko posestvo po polovici svoji hčerki, po polovici pa svojima mladoletnima vnukoma. Dediščem je

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

24

»Da. To zimo me je zadela huda nesreča. Blizu sto gamsov mi je zasul sneg. Grozen je pogled, ko prihajajo zdajle po vrsti na dan.«

»Uhoge živali! To je res grozno! ... Kaj pa zdaj počneš?«

»Sem prav zaradi tega bil pri grofu, da ga vprašam. Pravi, da ni kaj pomoči. Če bo mogel, bo kupil vso planino, potem bi mogli na zimo odgnati gamse na spodnjo stran; tam ni plazov.«

»Ali je škoda velika?«

»To si lahko misliš — taka, da je strah! Pa žal mi je za lepimi živalmi. Človek izgubi vse veselje, ko skrbiš in skrbiš pa ti hudir vse na hudo obrne.«

Dekle je malo pomislilo, potem je reklo resno: »Anza, sam človek lahko skrbi in skrbi, pa ni vse skup nič. Treba je božjega blagoslova — in tega pri tvojem delu ni.«

»Božjega blagoslova? Kaj pa je to?«

»Kaj? Da tega še veš ne? Bog nas vendar varuje, da se nam nesreča ne pripeti, in Bog nam pomaga, da z delom tudi opravimo kaj. Božjega varstva in božje pomoči si ne smemo odgnati.«

»Ali sem si ju jaz odgnal? S čim neki?«

»Z vsem svojim življenjem.«

»Kaj ti na mojem življenju ni prav?« se je razburil. Žila na čelu mu je močno nabrekli.

»Anza, ne jezi se, če ti kaj bridkega povem. To je le zato, ker menim, da je dobro zate.«

»Povej!«

»To je pohujšanje in greh, kar se na Fužinah godi. S tem si preganjaš božji blagoslov.«

»Mene Fužina ne briga nič.«

»Tako! Pa si prvi med ponočnjaki in brez tebe biti ne morejo... Mladino zapeljujete in, kar so misijonarji zazidali, to vi zopet podirate.«

»Od misijona sem sem bil en sam krat na Fužini.«

»Nikar se ne izgovarjaj!«

»Hudirja, ali mi ne verjameš? Če jaz kaj zares rečem, tedaj je to resnica. En sam krat sem bil tam.«

Hotel je še pristaviti: »In nikdar več ne pojdem tja«, pa je bil preveč ponosen, da bi ji kaj takega obljubil, kakor da bi se hotel pred tem dekletom poniževati.

Veronika je za trenutek zastala, potem pa je nadaljevala:

»S takim divjim nehanjem si zapraviš božjo milost, pa tudi pred ljudmi prideš ob dobro ime.«

»Imam dobrega imena dovolj.«

»Seveda, malopridneži te imajo v časti, dobri ljudje pa, tisti, ki kaj na poštenje dajo, ti pa ne.«

»Kdo pa so ti dobri ljudje? S temi misliš menda sebe, he? Kaj pa bi radi ti dobri ljudje od mene, ha?« je spraševal zaničljivo.

Stoletnica Slomškovega molitvenika za fante: »Življenja srečen pot!« Fantje slovenski, ne pozabite na ta redek jubilej in v vsaki župniji naj se osnuje odbor, ki bo pripravil proslavo tega jubileja za september na tak način, da bodo vsi fantje do tedaj prebrali te lepe Slomškove nauke. Molitvenik sam dobite v Cirilovi Maribor-Ptuj.

Imel s svojo JNS v Sloveniji samo zborovanja v skrbno zaključenih prostorih, kamor so imeli dostop le povabljeni. In še ti »zborčki« so se mogli vršiti v senci orožniških bajonetov ob glasnem protestu ljudstva, zbranega na ulicah. Ko se je po takih »zmagovitih« zborovanjih »zmaga-lec« Pera vrnil v Beograd, ga je spremljal takšen glavobol, da je popolnoma zmagal nad njegovim razpoloženjem. Kar piše »Kmeti list« po svojem JNSarskem drugu »Jutru«, je samo želja, ki bi se naj bila izpolnila, pa se ni. Gospoda Kramer in Pucelj sta poklicala g. Pero v Slovenijo, da bi jima zopet pomagal na konja. Pa kaj, ko je ubogi Pera že davno sam zletel s konja! Kaj ne da, čudna zmagovitost!

Resnicoljubni »Kmeti list« piše o umoru katoliškega akademika Rudolfa Dolinarja tako-le: »Eden od demonstrantov, študent Rudolf Dolinar iz Lučin nad Škofjo Loko, je obležal v jarku in se zadušil. Imel je lažjo rano na hrbtu, ki pa ni bila smrtno nevarna.« Tako poročanje, ki meče med vrstami blato na ubogo žrtev zločinskih morilcev, na siromašnega sina ubogih slovenskih kmetijskih staršev, z bengalično lučjo razsvetljuje dušo tega laži-kmetškega glasila do dna. Na dnu te duše ne počiva nič kmetškega, marveč samo liberalno, protikmetško JNSarstvo z vso svojo hudobno zagrizenostjo.

Lep kulturni jubilej. Mariborsko gledališče bo slavilo te dni 150 letnico obstoja in kulturnega delovanja.

Orožnika rešitelja. V Sp. Boču nad Selnico ob Dravi sta ob priliki službenega obhoda orožnika rešila iz močno naraslega

potoka že nezavestno štiriinpolletno Ivan-ko, hčerko kočarjeve žene Jožefe Jarc, in sta jo spravila z umetnim dihanjem k življenju.

Obžalovanja vretni slučajl.

Rešena iz valov Drave. V Mariboru je skočila z dravske brvi v Dravo zvečer 17 letna Ana Novak, doma iz Macija pri Ptujju. Nesrečnega dekleta so videli v borbi z valovjem iz krčme Dabringer ob Pristanu. Sin gostilničarke je hitro skočil v čoln, zaveslal na sredino reke in rešil dekline, katero so oddali v bolnišnico. Obupa je radi tega, ker ne dobi službe.

V hotelu se zastrupila. V nekem mariborskem hotelu se je zastrupila 25 letna artistinja Helena Komareto iz Weidlinga pri Klosterneuburgu v Avstriji. V nezavestnem stanju so jo prepeljali v bolnišnico, kjer je preminula, ne da bi se bila zavedla. Omenjena se je vrnila pred kratkim iz Egipta, kjer je nastopala kot plesalka.

Kmečki strah pod ključem. Orožnikom pri Sv. Trojici v Slov. goricah je padel v roke 28 letni brezposelni delavec Ivan Ribič. Omenjeni je bil pravi strah za vse kmečke hiše po Slov. goricah, v katere je vlamljal z vso drznostjo in odnašal vse, do česar je prišel. Ukradeno blago je prodajal kmečkim odjemalcem, denar pa zapravljaval na debelo.

Vlom pri mesarju. V noči na 17. junij je bilo v Ptujju na Minoritskem trgu vlomljeno od neznanca pri mesarju Maksu Weissenstein. Vlomilec mu je odnesel raznih mesnih izdelkov za 500 Din.

V celjsko bolnišnico so bili oddani naslednji poškodovanci: 31 letni brezposelni zidar Josip Gluk iz Radmirja, katerega je v noči napadel na povratu neznanec in ga je poškodoval po vsem telesu. — V Sentlju pri Velenju je neki posestnik v prepiru napadel 31 letnega posestnikovega sina Miho Miklavžina iz iste vasi in ga zabolodel z nožem v levo stran prsi. — Neki

prekupčevalec z živino od Sv. Lenarta je hotel udariti 25 letnega posestnikovega sina Ivana Drameta iz Grobelc pri Šmarju s sekuro po glavi. Drame pa je prestregel udarec z roko, pri čemer ga je napadalec zadel v roko in ga močno poškodoval.

Mater pognal čez skalovje, ker je branila sina. Terezija Strnad, 44 letna žena delavca iz celjske cinkarne, je šla s svojim sinom k nekemu kmetu v Pečevje, ki je vse zbrane pogostil z vinom. Fantje so se pri pijači skregali ter se začeli zaganjati v Strnadovega, katerega je branila mati. Slednjič je eden od pretepačev pognal žensko preko skalovja, kjer si je prebila lobanjo in je v bolnišnici kljub zdravniški negi podlegla poškodbi.

Žalostni pojavi obupa nad življenjem. Samomorilna kronika beleži od zadnjic naslednje žrtve obupa: Viktorijo Golob, 23 letno viničarjevo hčerko iz Trčove v župniji Sv. Peter pri Mariboru; Jožefa Rečnik, ki se je obesil kot 21 letnik v Hočah pri Mariboru; v Podkrajju so našli obešenega posestnika Ivana Klavž radi tega, ker mu je pobila toča polje.

Izdaten vlomilski plen. V Novem predmestju v Škofji Loki je bil te dni izvršen vlom v trgovino Franca Šifererja. Vlomilci so se spravili predvsem nad usnje ter razne čevljarske potrebščine. Gotovine so vzeli 500 Din. Skupna škoda znaša 50.000 Din. Znaki kažejo, da se je glavni uzmovič pustil na večer zapreti v hišo in v noči odprl vrata ostalim pomagačem. Čisto sigurno je, da je pri vladu sodelovalo več oseb, ker so množine usnja težke in je moralo pri odnašanju pomagati več prav krepkih rok.

Vojni invalid obupal nad življenjem. V Dolgem brdu pri Mlinšah nad Litijo se je ustrelil posestnik Franc Kokole, oče devetih otrok. Rajni je bil v svetovni vojni ranjen v glavo in je večkrat tožil o bolečinah.

Ptič iz juga prijet v Ljubljani. Ob pri-liki velesejma v Ljubljani se je nateplo tjakaj več pretkanih žeparjev iz vseh delov države. Policija je aretirala 45 letnega

Dekle se za jagrovo porogljivost ni zmenilo, temveč je mirno nadaljevalo:

»Najprej bi ti dobri ljudje radi, da napraviš kraj pohujšanju na Fužini in pustiš tisto ničvredno tovarišijo?«

»Kaj potem še?«

»Opusti svoje divje navade in strasti, da se te človek ne bo moral bati!«

»In kaj še?«

»Ne zabi na Boga! Nikoli te ni videti v cerkvi, ob nedeljah nisi nikoli pri maši. Postati moraš dober kristjan. Zato je seveda treba, da greš k spovedi in se spraviš z Bogom.«

»Ali še kaj?«

»Ne. Več kaj noben poštenjak ne zahteva od tebe. Kvečjemu to še, da na pravi poti tudi vztrajaš.«

»Tako, tako! To se pravi: naj se odrečem svoje prostosti in naj se plazim okoli kakor kaka kislja tercijalca.«

»Ne! To se pravi: bodi mož, kakor je prav!«

Stisnil je zobe, da so zaškripali. Na videz je ostal miren, v notranjosti pa je kahal jezo...

Kaj si misli to prevzetno dekle?

Ker se njeni lepoti vse klanja, ker si ji ljudje in živali dajo slepo voditi, pa misli, da bo tudi z njim lahko brkala, kakor se ji zljubi.

Ha, saj vem, kam pes taco moli! Rada bi se pohvalila, da je tudi njega, ponosnega, drznega in divjega jagra, premagala in ukrotila.

Pa se bo opekla! On se še nikomur ni podal, se tudi ne bo — najmanj še kak ženski, najsi je še tako lepa in mikavna...

Le čakaj! Povrnili ji bo njeno predrznost; pokazal ji bo, da on ni nič manj samozavesten, da zna biti tudi on tak...

Ko blisk so mu švignile te misli po glavi, malo je pomolčal, potem pa je dejal na videz neodločno: »Kar zahtevaš, ni malo; zaradi tega bi rad vprašal, kaj mi za to daješ, če ti te želje izpolnim. Za nič ne stori nihče nič.«

»Saj sem ti že rekla,« mu je zagotovila, »mir z Bogom dosežeš in mir s samim seboj, tisto notranjo srečo, ki si jo doslej pogrešal.«

»S čim mi moreš to potrditi?«

»Rečem ti in vem, da je tako res.«

»Gola beseda tvoja mi je premalo. Pa tudi tako skromen nisem kakor kak otrok. Kaj več zahtevam, kaj takega, kar lahko vidim.«

»Ljudje te bodo čislali in spoštovali. Vsi, ki so pošteni in dobri, te bodo hvalili.«

»To mi je vseeno: niti me boli, kar ljudje pravijo, niti mi dobro ne de. Sicer pa mi tudi na to nič gotovega ne moreš dati.«

»Kaj hočeš, da ti gotovega dam? Ne razumem te.«

»Nekaj hočem za to, če storim po tvojem. Če naj jaz kaj tako velikega in težkega storim, kakor si prej rekla, moraš tudi ti zame nekaj storiti.«

»Rada, če le morem.«

razdelitev tega posestva, ki ga cenijo na 4 in pol milijona pengöv, povzročila velike težave, zato so poklicali na pomoč strokovnjaka, ki je po daljšem proučevanju napravil načrt za razdelitev. Sedaj pa se dediči spet niso mogli sporazumeti, kateri del naj pripade hčeri in kateri vnukoma. Končno so se zedinili na šreb, ki je dokončno odločil to težavno vprašanje.

Kralj in pevec

Nekega pevca, ki je bil vsekako sposoben v svoji umetnosti, a tudi strašno domišljjav, so predstavili nekega dne francoskemu kralju Ludoviku XIV. Kralj je opazil, da ima precej slabe nogavice. Vprašal ga je, ali je on tisti pe-

Vse papirne potrebščine za razne prirreditve, kot kreppapir, svileni papir, papir za rože, listje za rože, papirni servijeti, namizni prti, papirni krožniki, torten-papir — na malo in veliko — v Cirilovi Maribor-Ptuj.

Ivana Lukiča, doma iz Hrvatske. Imel je pri sebi več tisočakov, 15 dragocenih prstanov, dve zlati ovratnici in še razne druge dragocenosti. O Lukiču sumijo, da je okradel cerkev v Splitu in ima več vlovov in tatvin na vesti, katere je izvršil po južnih krajih naše države.

Ukraden kanon. Veleposestnik baron Codelli poseda pri Ljubljani grad, v katerem ima opremljen manjši muzej. Zadnje dni mu je bil ukraden iz muzeja majhen turški top, ki je bil vlit iz bronca, je bil redkost in so ga cenili na 50.000 Din. V Ljubljani so izsledili in prijeli moškega, kateri je ta top ukradel in prodal nekemu livarju. Sedaj je policija oba zaprla, tata in kupca. Niti stari turški topovi niso več varni pred tatovi!

Strelji na podbana dunavske banovine. Na podbana dunavske banovine Svetislava Rajiča je v Novem Sadu oddal 18. junija v uradu dva strela bivši občinski tajnik Pavel Pavlovič iz Petrovega sela. Rajič je hudo ranjen v gornji del prsnega koša. Atentator si je s strelom sam končal življenje. Pavlovič je zagrešil zločin, ker je bil ob službo. Stanje ranjenega podbana je resno.

Izpred sodišča.

Obsodba roparskega napadalca. Pred kazenskim senatom mariborskega okrožnega sodišča se je zagovarjal 18. junija 29 letni Matevž Kozel iz Velike Varnice. Imenovani je že bil devetkrat predkaznovan. Komaj je zapustil kaznilnico, že je napadel 27. februarja posestnika Martina Rogino z revolverjem v roki in je zahteval od njega denar. Napadeni mu je izročil listnico z 90 Din. Kozel je bil obsojen na štiri leta ječe.

vec, o katerem so mu pripovedovali že toliko pohvalnega. »Ne vem, Veličanstvo,« je dejal tenor z veliko gesto, »lahko se pa pohvalim, da imam glas, s katerim napravim lahko vse, kar hočem.« — »Če je tako,« je odvrnil kraj, »tedaj bi vam priporočal, da napravite iz nje ga par nogavic, zelo bi vam bile že potrebne.«

Ogromni izdatki za svetovno razstavo v Parizu

Zakon od 16. avgusta 1936 je določil za dela na pariški razstavi 200 milijonov frankov, in sicer: 58 milijonov za gradnjo razstavnih poslopj, 38 milijonov za razne nasade, 25 milijonov za gradnjo cest in kanalizacij, 18 milijonov za okrasna in umetni-

Slovenska Krajina.

Tišina. V našo mirno faro je prišlo v nedeljo 13. junija veliko razburjenje, ko se je razneslo, da je na gasilski veselici bil družinski oče Kolmanič z nožem zaboden in je med prevozom v bolnišnico umrl. Zapušča mlado ženo in dva majhna otroka. Popolnoma po nedolžnem je pokojni pretil svojo kri. Prišlo je na veselici radi plesa do prerekanja, Kolmanič je pristopil in prosil nemirneže, naj bodo pametni in veseli, a že je počil strel iz revolverja in trenutek zatem je znan razgrajac iz Hrasja na Štajerskem prerezal Kolmaniču žilo odvodnico in vsaka pomoč

je bila zaman. Ljudje bi linčali morilca, če ne bi bilo orožnikov. Tudi ob ti priliki ponovno poudarjamo, da naše oblasti premilo kaznujeje take ubijalce in vsakemu navadno potem še polkazni odpustijo, če se v ječi »lepo« obnaša, da potem lažje doma dalje mesari.

Sv. Sebeščan. Tukajšnji Marijin vrtec je naredil izlet h Kapeli na Štajerskem. Otroci se bili k ljub naporni poti z izletom zelo zadovoljni. — Naša župnija je razpisana do 8. julija. Prosimo Boga, da bi dobili za župnika duhovnika, ki bo zadovoljen med našim siromašnim ljudstvom in bo nam dober pastir in duhovni oče.

Tabor slovenskih fantov in mož v Celju

od 27. do 29. junija 1937.

Legitimacije za tabor so dotiskane. Knjižice so prav lične in imajo tole vsebino: Uvodna beseda slovenskim fantom in možem, nadškof dr. A. B. Jeglič, pokrovitelj tabora slovenskih fantov in mož v Celju. — Program tabora. — Druge prireditve ob času tabora. — Navodila udeležencem: 1. Splošna navodila; 2. podrobna navodila; 3. posebna zdravniška navodila; vojni redi vlakov; redne avtobusne zveze s Celjem; pesmi (ljudsko petje): a) državna himna, b) cerkvene pesmi, c) himna slovenskih fantov; Vodnik po Celju; Potočka zijalka (1700 m) na Oševi.

Opozarjamo, da imajo pravico na polovično voznino na železnici samo imetniki teh legitimacij. Potrčila udeležbe tabora se bodo namreč dajala na rumene železniške legitimacije (obrazec K 13) samo v zvezi s taborno legitimacijo. Župnijske pripravljalne odbore prosimo, naj nam nemudoma sporoče, koliko legitimacij želijo.

Pripravljalni odbor.

Slovenski narodni tabor v Slovenjgradcu

dne 4. julija 1937.

Vsa Slovenija je 30. majnika veselo praznovala dvajsetletnico naše narodne odločbe, majniške deklaracije. Tudi naša meja bo izpregovorila. Dne 4. julija priredi slovenjgraška JRZ veliko manifestacijo v proslavo majniške deklaracije. Svojo udeležbo je obljubil tudi voditelj slovenskega naroda, g. dr. Anton Korošec, ki bo na proslavi glavni govornik. Naj ta proslava združi vse obmejne okraje okoli našega voditelja! Vabimo kolesarje in narodne noše, da povzdignejo slavnost!

Ob desetih bo na trgu sprejem g. dr. Korošca, nato izročitev diplome častnega meščanstva slovenjgraškega, nakar sledi slavnostno zborovanje. Sodeluje velik pevski zbor vseh okoliških pevcev in več godb.

Vsi na tabor v Slovenjgradec dne 4. julija!

Negova. Tukajšnje Prosvetno društvo priredi v nedeljo 27. junija ob treh popoldan v graščinskih prostorih v Negovi tombolo z lepimi in številnimi dobitki. Bo tudi godba. Točilo se bo znano graščinsko vino. Domačini in sosedi od blizu in daleč, pridite v Negovo! Ne bo vam žal! Na veselo svidenje!

»Moreš že, pa ni nič kaj lahkega, kar mislim.«
»Če ti vse storiš, tudi meni ne bo nič pretežko.«
»Jaz bom storil, kar želiš, naj pride, kar pride, jaz bom, če boš tudi ti. Pa vem: ti ne boš.«

»Povej, kaj želiš!«
Pogledala ga je bistro v oči. Tedaj je trenutek okleval, potem pa je bruhnil iz sebe:
»Jaz hočem, da me vzameš, da postaneš moja žena.«

Zdrznila se je, ko da je kdo zamahnil po njej, zardela je, prebledela, na obrazu si ji bral zdaj strah, zdaj sram, jezo, stud.

Nič tega ni ušlo njegovim bistrim očem, vendar se je čudil, da ga ni kar zavrnila.

Povesila je oči, trepetaje je stala pred njim in ni dala glasu od sebe. Čez nekaj časa je vzdihnila in zašepetala:

»Tako nisem mislila.«
»Ali jaz sem tako mislil,« se je odrezal drzno.
»Preveč zahtevaš.«
»Tudi to, kar ti od mene zahtevaš, je preveč. Torej si nimava kaj obirati.«
Zopet je utihnila...

Kaj, tega divjaka in nevernika naj bi vzela, ki se je leta in leta potepal po svetu — s cigani, s komedijanti in Bog ve s kom, in še tega nihče ne ve, čigav je in odkod!

Na tega strašnega človeka naj bi se navezala za vse življenje?

Toda ali ni tudi marsikaj dobrega na njem?

Njegova postava, njegove ognjevite oči, njegova drznost, njegova neugnana močatost pričajo, da ni vsakdanji človek.

Nekaj je na njem, kar ljudi prime, zagradi in potegne s seboj — seveda, žal, k hudemu... Morda bi jih tudi k dobremu tako, če bi on sam prišel na pravo pot.

Ali se ni zaobljubila, da ga hoče za vsako ceno spraviti na pravo pot?

Ali ne! Cena je previsoka, uspeh pa preveč negotov...

Veronika, ali ni to le prazen izgovor? Mar je lani oni mladi misijonar kaj vedel, ali bo s pridigo kaj opravil? Ali je kaj spraševal, če je vredno žrtvovati zdravje in življenje za spreobrnitev ljudi? Ali ni brez oklevanja in preudarjanja gorel svojemu poklicu, čeprav mu je že bruhala srčna kri iz ust? Da, do zadnjega je storil svojo dolžnost, dokler se ni zgrudil... Take žrtve njej ni treba. Ni ji treba žrtvovati kri in življenje... Toda: mar ne terja ta človek od nje še več? Groza jo je spreletela.

Tedaj jo je vzbudila jagrova beseda:

»Saj sem vedel, da mi tega ne storiš. Z besedami se pač košatiš, dejanja pa so ti pretežka. Pustiva! Ti od mene ne zahtevaj nič, jaz pa od tebe nič — pa križ čez račun!«

Vzdignila je glavo, jo zopet povesila, napol odprla usta pa jih spet zaprla.

Smartno ob Dretih. Dvajsetletnico majske deklaracije 30. maja smo lepo proslavili. Proslava, katero je organiziral naš prosvetno-sportni odsek, se je vršila po večernicah. Slavnostni govor je poljudno in nazorno nanizal slike in zgodovinske slovenskega naroda. Domači g. župnik Zagoršek je s poljudno besedo predočil dobo našega političnega hlapčevstva in našega osvobojenja. Nato je zadivil navzoče strumni telovadni spored fantov in mladcev. Naši najmlajši člani bodo razvedrili gledalce 27. junija z igro »Pravica se je izkazala«. Tako delujemo v naši župniji. Bog Hvil!

Romanje na Brezje dne 24. in 25. julija.

Romanje priredi »Slomšekova družina«, in sicer v zahvalo za lepo uspele »Slomškove praznike« preteklega leta. Preč. kn. šk. ordinariat je romanje odobril kakor tudi dovolil vsem gg. dušnim pastirjem za nedeljo 25. julija binacijo, kjer bo ista potrebna zaradi tega, če gredo drugi gg. duhovniki na romanje.

Potovali bomo takole:

V soboto 24. julija z rednim vlakom ob 14.15 iz Maribora, v slučaju, da bo dovolj prijav, pa s posebnim vlakom. V Ljubljani bomo ob 18 in na Otočah ob 20.

Po prihodu vseh romarjev na Brezje bo v cerkvi pridiga in nato pete litanije.

V nedeljo 25. julija bodo na Brezjah sv. maše od 4 dalje. Slovesna sv. maša pa bo ob 7. Ob 10 redno nedeljsko sv. opravilo. — Ves dan bo prost za izlet na Bled. — Ob 20 bo pridiga in eventuelno tudi procesija s prižganimi svečicami.

V ponedeljek 26. julija ob 2 sv. maše. Ob 8.30 odhod z vlakom, tako da bomo vsi pred 12 že na domačih postajah.

Kje se je treba prijaviti?

Prosimo vse, ki se želijo udeležiti tega skupnega romanja, da se prijavijo domačemu župnemu uradu. Preč. gg. duhovnike pa prosimo, da to romanje oznanijo in

sprejemajo prijave. Do konca junija moramo imeti približno število prijavljenih, nakar bomo razposlali izkaznice. Voznine ni treba pobirati, samo za izkaznice je treba pri prijavi plačati 3 Din. Prijavijo naj se tudi, če bodo šli na Bled.

Vožnja bo izletniška, polovična!

Da nam ni treba zbirati denarja za vožnjo naprej in pa, da ni treba posebnih kontrolnih kart, je romanje organizirano tako, da lahko vsak kupi na domači postaji nedeljsko izletniško karto, in sicer za tja in nazaj za polovično ceno. Karte ne sme nikjer oddati. S to karto se bo vsak lahko peljal tudi posebej v Ljubljano, ako ima v nedeljo tam kak opravke, odnosno bo

lahko v soboto tam ostal in prišel v nedeljo za nami. Mora pa dati za tak slučaj v Ljubljani na postaji karto žigosati, da je vožnjo prekinil. Na vsak način pa mora s nami v ponedeljek zjutraj nazaj domov, sicer bo moral popoldne doplačati celo voznino za nazaj.

Izlet na Bled

Vožnja z avtobusom z Brezij na Bled in nazaj, vožnja s čolnom po jezeru na otok in nazaj stane skupno 19 Din. Ta vsota se bo plačala na Brezjah in ni treba za to naprej nič poslati. Samo približno prijavo bi želeli, da moremo pravočasno preskrbeti dovolj vozil.

Pripravljalni odbor.

Kapla. Krize smo se že privadili, zdaj kaže nekoliko na boljše. Dosti pa se ne more za nas zboljšati, ker smo zelo oddaljeni od prometa. Imamo les, pa kaj, ko delo in vožnja toliko stane, kolikor dobimo za les. Sploh pa ga poleti ne moremo voziti, ko ponekod nimamo nobene ceste; kjer pa so, so v tako slabem stanju, da živina več trpi ko pa kaj napravi. Zato je za nas kmete tu ob severni meji v gospodarskem oziru slabo. Lansko leto se je merilo in delal načrt za napravo ceste Sv. Ožbald—Kapla. Načrt je narejen, začelo se je v jeseni delati. Napravili so par metrov; potem se nam je obljubilo, da bodo letos spomladi nadaljevali, toda

Pri motnjah v prebavi, napihnjenosti, vzpehanju in zgagi, povzročeni po trdi stolici, je najbolje vzeti zvečer pol čaše naravne

FRANZ-JOSEFOVE VODE

grenčice in zjutraj na tešč želodec isto količino.

Prava

FRANZ-JOSEFOVA VODA

voda se je vedno izkazala za popolnoma zanesljivo sredstvo za iztrebljanje črevesja.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

do sedaj se še ni začelo zopet delati. Obljub smo bili deležni že dovolj, toda obljube ne pomagajo, če se ne izvršijo. Želja obmejnega prebivalstva je, da bi se cesta čimprej napravila, da bi se nam s tem pomagalo. Zato prosimo merodajna mesta, da bi upoštevali naše želje in nam ustregli.

Sv. Jakob v Slov. goricah. V nedeljo 18. junija se je vršil redni občni zbor krajevne organizacije Kmečke zveze v gostilni g. D. Peklar. Udeležba je pokazala, koliko zanimanje vlada za to potrebno organizacijo. Iz vseh delov župnije so bili zbrani zastopniki in drugi ter z velikim zanimanjem sledili besedam predsednika Kmečke zveze za okraj Sv. Lenart g. Špindlerja. Hvaliležni smo govorniku iz kmečkih vrst za njegov trud ter ga zopet vabimo na naša kmečka zborovanja. Naj ne bo kmečke hiše v župniji brez te prepotrebne stanovske organizacije. Zavedajmo se, da nas je nad 80 odstotkov kmetov. — Izvolili smo z malenkostnimi spremembami stari odbor, ki hoče vsestransko delovati za zboljšanje položaja kmečkega stanu v našem okolišju. Oklenimo se torej vsi gesla, ki pravi: V edinstvi je moč in v moči je zmaga!

Apače. V tem času dobivajo Apače vedno več obiskovalcev. Iz Savinjske doline in raznih oddaljenih pokrajin prihajajo fantje in gospodarji, da si ogledajo način obdelovanja na tukajšnjem Meinlovem posestvu. Ljudskošolska skupina iz Žižkov si je ogledala naš kraj in zapela nekaj slovenskih pesmi ter se vzorno vedla. Žal pa tega

Jagru se je tedajci posvetilo. To, česar ni verjel, česar ni mogel upati, to, kar se mu je zdelo čisto nemogoče, to je moglo postati živa resnica. Prešnilo ga je ko blisk, da bi moglo to čudovito, to lepo dekle biti kdaj njegovo.

Glej, saj jo premiče, ne ve, kako bi se odločila!

Ali je mogoče?

Ali se mu sanja?

Z ust in z očmi je zazijal. Vse, kar je bilo divjega, surovega na njem, se je zdajci raztafalo; ljubezen, ki jo je doslej s silo tlačil in tajil, je zagorela sproščena v njem.

Teško je čakal, potem je dejal — toda ne več hladno in prevzetno, ampak toplo in otožno:

»Zmotil sem se v tebi. Midva bi bila eden za drugega in bi bila lahko srečna. Ti pa si ne upaš in mi ne verjameš.«

Veronika je zopet vztrepetala. Ko bi res bilo mogoče, da bi se ji dal voditi in pripeljati k Bogu, to bi bil velikanski uspeh; kajti ako bi grofov jagar pustil razuzdano življenje in bi se spreobrnil, bi to na lahkomišelneže bolj vplivalo kakor tucat pridig, da, bolj ko cel misijon. Da si ne upa kar tako, tega ji ne sme nihče očitati, najmanj še jagar. Hudo se je borila v sebi.

Tedaj se je zopet oglašil jagar in njegov glas je bil žalosten:

»Lahko bi se bila zanesla name, z vso dušo bi

ti bil vdan. Pa ko ne more biti, pač ne more biti. Pustiva to! Nikoli več ti ne bom o tem kaj znil.«

Glava ji je švignila pokonci, uprla je oči vanj in rekla:

»Počakaj! Premisliti si še moram. Daj mi časa — do torka, v terek ti povem.«

»Veronika!« je prikripelo iz njega.

»Tiho bodi!« je velela. »Nič se še nisem odločila. Zdaj pojdiva k materi! Drži se in ne izdaj z ničimer, kaj se je med nama zgodilo!«

Ko sta stopila v sobo, je bolnica kramljala s Sultanom; videti je bilo, da ju ni nič pogrešala, vendar se je zdaj in zdaj vprašujoče ozrla na nju. Nekaj časa so se menili o vsakdanjih rečeh, potem je jagar šel leč.

Drugo jutro je odhajal pozneje ko zadnjič. Sultana ni jemal s seboj. Ko se je poslavljaj, mu je dejala bolnica:

»Anza, saj veš, da te rada vidim. Pa imaš dolgo pot do sem. Nikar se ne trudi tolikokrat; saj mi je že bolje.«

»Prihodnjič pridem po Sultana,« je odgovoril.

»Veste, mi ga morate spet dati, mi je potreben.«

Veronika, ki je bila danes nenavadno bleda, ga je tudi tokrat spremila do duri. Tu ji je pošepnil:

»Veronika, vse ti bom storil, kar le morem do brega storiti. Nič ne želim tako, kakor da bi ti bila srečna.«

ška dela. Do sedaj se je pa za vsa ta dela porabilo že 891 milijonov, čezurno delo in zvišanje delavskih plač je požrlo nadaljnjih 175 milijonov. Samo za nasade in druge stalne naprave, kot n. pr. novi Trokadero s številnimi umetniškimi vodnimi napravami in vodometi, za nove muzeje moderne umetnosti, novo železniško progo v Versailles itd. je treba celih 255 milijonov. To so pa samo šele izdatki francoske države in pariške občine. Kajti tudi druge države, ki so na razstavi zastopane, imajo vsaj 200 milijonov stroškov.

Na severnem tečaju je globoko morje po največji ugotovitvi ruskih učenjakov štiri do pet tisoč metrov.

(Dalje sledi)